

Panun rakinoita

Jatkona Haaparantaan suuntautuneelle "ranskalaiselle" visailulleni pari samaa ruotsalaisesta vieraanvaraisuudesta, josta minulla jo entuudestaan on kieltämättä mieluisia kokemuksia.

Olin juuri pysähtynyt "Haparandabladetin" nurkkaukseen ja kasselin etsiskellen ympärilläni, kun puheilleni pysähtyi keskikokoinen aito riikinruotsalainen näkönen herrasmies, joka ryhtyi tiedustelemaan kuuluisia rajan takaa — lähtökohtana tietysti "kuulumiset", joilla haaparantalaisenkin korvia oli viikon päivät kokeiltu. Ja tuskin siinä oli kauaakaan juteltu, kun tämä tuntematon herra ystävällisesti pyysi minua kotiaan maistamaan "äktä kaffe". Mahtoiko suuni vetäytyä maireaan hymyyn, vai muustako mahtoi kutsuja lukea valmiuteni, koskapa saman tien lisäsi, että hän mielellään tarjoaisi aamiaisen myös. Kiitin tästä-

kin kutsusta, vaikka meillä niihin aikoihin omalla puolen rajaakaan ei ollut ruuan puolesta puutetta.

Näitä neekerikollegain kahveja makustellen etsin sitten käsiini herra O:n kodin, missä isäntä sydämellisesti otti ventovieraan vastaan. Kun paluukäteen takia kuitenkin ilmoitin, etten voi viipyä yllä aamiaisen, niin toimitti isäntä itse ennen pitkää tuoksu- van kahvitarjottimen eteeni ja piti huolta siitä, että minut kyllästettiin aito brasiljalaisella. — Voi veljet, tiedättehän heikkouteni tämän nautintoaneen suhteen! Sen kihoittavan vaikutuksen ansioksi kai on luettava, että jo pahasti ravistunut ruotsinkielien taitoni vietti memuhetkiä ja keskustelu kävi joustavasti kuin naapureilla ikään.

Sisään pistäytyi pikkunen tyttö, joka kauppasi Suomen lippuja. Herra O. otti hänet yhtä ystävällisesti vastaan kuin minutkin, lu-

nasti muutamia lippuja ja tiedusteli pikku kauppiaalta kuinka hänen myyntinsä on onnistunut Hyvinkään se kävi, niinkuin kaikki muukin avustustoiminta Ruotsissa. Lukijoillemme on jo tuttua, miten paljon Ruotsissa on tehty lastemme, sairaittemme ja nyt viimeksi evakkojemme hyväksi. Vaikutelmakseni lyhyestä vierailustani jäi, että Ruotsi täyttää kauniisti velvollisuutensa tällä hetkellä parempiosaisena naapurina.

Isäntäni näytti harrastavan kirjallisuutta. Sanoin nimenomaan harrastavan, sillä on helppo erottaa toisistaan kirjahylly, johon kirjakauppias on valinnut teokset, ja hylly, johon omistaja on painanut persoonallisen leimansa. Ströndberg, Almqvist, Geijer ja paljon muuta koti- ja ulkomaista. Pikainen silmäys osoitti, että Suomella oli tuon kodin piirissä oma merkittävä asemansa. Siinä oli alkukielisenä "Suomi kuvissa", tuossa Onni Okkosen "Die Finnische Kunst", ajankohtainen Jahvetin jorinoita ja maisteri Viihenjuuren saunakirjanen "Finnbästu". Rouva — tohtori Fren-

kellin väitöskirja vanhan Helsingin seuraelämästä ja oloista yleensä tuntuu herättäneen vilkasta mielenkiintoa naapurissa.

Hermoherkkänä — kiitos kahvin — ja väsymyksen voittaneena samasta syystä palasin takaisin omalle maalleni. — Pieni pohjoinen paikka on Haaparanta mutta pikainenkin silmäys sen elämään osoittaa, että se kuuluu sodan kauhulta säästyneeseen valtakuntaan. Ja sen ihmisä tuntuu elähdyttävän hyvä naapurimielä.

P a n u.

